
[2011-34-RE](#)

CAUSA 2011-34-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 13-7-2012 relativa al recurs d'empara 2011-34-RE

Número de registre 558-2011. Recurs d'empara

Sentència del 13 de juliol del 2012

BOPA núm. 35, del 25 de juliol del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 8 de novembre del 2011, per la representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 31 d'octubre del 2011, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia i per extensió contra la resta de resolucions judicials recaigudes en el marc de la causa DP-570-1/06, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que declari infringits els drets esmentats de la Constitució, així com els drets dels articles 6.1, 6.2, 8 i 17, entre d'altres, del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que anul·li l'aute objecte de recurs i per extensió la resta de resolucions judicials recaigudes en el marc d'aquesta causa, i que es reconegui el dret de la recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte d'aquest recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'1 de desembre del 2011;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2012 que va admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-34-RE, sense efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 2 d'abril del 2012 per la representació processal de la recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

En el marc d'unes diligències prèvies incoades contra els Srs. Guy Victor LLansol i Jérôme LLansol per un presumpte delictes major de blanqueig de diners, la Secció d'Instrucció de la Batllia va acordar el control dels comptes bancaris i del patrimoni immobiliari de les persones físiques i jurídiques que podrien trobar-se implicades en els fets investigats.

Segon

Com a resultat d'aquesta investigació, el 10 de maig del 2006, la Batllia va dictar un aute en què

acordava, entre d'altres, l'embargament i el bloqueig d'un compte bancari titularitat de la Sra. Nathalie Wilmaers, del qual el Sr. Guy Victor LLansol era apoderat.

Tercer

La representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers va presentar un recurs d'apel·lació contra aquest aute i, el 21 de març del 2007, el Tribunal de Corts va acordar desestimar-lo i confirmar l'aute del 10 de maig del 2006 en tots els seus extrems.

Quart

La representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers va sol·licitar en dues ocasions l'arxiu de les actuacions (22 de maig del 2008 i 17 d'abril del 2009) pel que feia a la seva defensada i a l'aixecament de les mesures cautelars sobre el seu compte. Aquestes peticions van ser denegades tant en primera instància com en segona instància.

Cinquè

L'11 d'octubre del 2011, la representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers va formular un incident de nul·litat d'actuacions per tal com els seus diners es troben retinguts des de fa més de 5 anys sense que s'hagi acordat l'arxiu de la causa o el seu processament, per tant, s'hauria infringit el seu dret a la jurisdicció en els vessants del dret a un procés de durada raonable i del dret a un procés degut.

Sisè

El 31 d'octubre del 2011, la Secció d'Instrucció de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual decidia no donar lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat i confirmar totes les mesures cautelars adoptades fins a la data en el marc d'aquestes diligències. De manera substancial, va considerar que en aquest procediment no es donaven aquells elements (que descriu i que extrapola al cas) que defineixen el concepte jurídic indeterminat de no raonabilitat de la durada del procés, segons es desprèn de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu dels Drets Humans. Així mateix, afegeix que la part promotora de l'incident no ataca específicament cap resolució concreta i, per tant, encara menys ferma, cosa que per si mateixa seria suficient per

desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions.

Setè

El 8 de novembre del 2011, la representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers va presentar un recurs d'empara per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part situa l'origen de la suposada implicació de la recurrent en aquesta causa en la relació sentimental que havia mantingut amb el Sr. Guy Victor LLansol, empresonat en aquell moment a França per varis delictes d'estafa i implicat en un assumpte de narcotràfic internacional, i amb el qual havia tingut un fill que està avui al seu càrrec. Seguidament, descriu els fets pels quals la Batllia mitjançant un aute del 10 de maig del 2006 va acordar adoptar les mesures cautelars sobre el compte bancari de la recurrent. Segons el parer d'aquesta part, ha quedat demostrat en les actuacions que aquests fets són erronis i totalment allunyats de cap acte de blanqueig de diners. Efectivament, dels diferents moviments d'aquest compte bancari, només un, efectuat per l'aleshores parella de la recurrent, d'un import de 80.000,00 euros pot semblar d'interès per a aquesta causa. Per consegüent, aquests fets són totalment inidonis per justificar una mesura cautelar tan greu com és l'embargament i el bloqueig del compte bancari.

Aquesta part analitza de manera detallada els moviments bancaris esmentats i els justifica per concloure que no aporten cap prova o indicatiu de càrrec suficient per motivar la decisió judicial impugnada i per demostrar que la recurrent no pot tenir cap relació amb la investigació que s'està portant a terme en aquest presumpte delictes de blanqueig de diners. Així mateix, destaca que no es pot vincular la recurrent amb l'activitat delictiva de la seva exparella, ni establir una eventual responsabilitat penal de la recurrent pels suposats actes il·lícits comesos per aquesta persona. Després de citar el contingut de l'article 40 del Codi de procediment penal que estableix que les diligències prèvies sempre s'han d'efectuar de manera abreviada, precisa i amb celeritat, destaca que en aquesta causa han transcorregut més de 6 anys des de l'inici d'aquestes diligències i les autoritats andorranes encara no han decretat el sobreseïment de la causa o la incoació d'un sumari penal. Per tant, aquest fet vulnera els drets fonamentals al·legats per la recurrent.

Segons el parer d'aquesta part, dilatar la situació actual de bloqueig sobre el compte bancari de la recurrent seria transformar aquesta situació de forma indefinida en una situació arbitrària del tot incompatible amb el dret fonamental a la jurisdicció en els seus vessants del dret a un judici de durada raonable i del dret a un procés degut.

Pel que fa a la declaració per part de la batlle d'instrucció sobre el fet que no s'impugna específicament cap resolució concreta, aquesta representació processal considera que si no hi ha hagut cap resolució des de l'inici de les diligències prèvies, l'òrgan judicial no es pot prevaldre del seu propi silenci per justificar la desestimació de l'incident de nul·litat d'actuacions.

Així mateix, la Batllia justifica el retard en la complexitat del procés, en l'actitud processal de la recurrent i en la durada ordinària d'assumptes similars. Aquesta part nega les crítiques en relació amb l'actitud de la recurrent, que tot i viure a Catalunya, des de l'obertura de les diligències prèvies està a disposició dels òrgans judicials per a qualsevol declaració, tanmateix de les actuacions no consta que s'hagi adoptat cap tipus de diligència orientada a prendre-li declaració. Quant a la durada ordinària dels litigis de blanqueig de diners, destaca que el Tribunal Europeu dels Drets Humans i la seva jurisprudència han situat aquesta durada en 4 anys. Tampoc hi ha cap complexitat en aquesta causa, tanmateix la recerca d'una imputació penal de la recurrent sobre l'única base que va ser la companya sentimental d'un altre coinculpat en el marc de la causa investigada, vulnera també el principi de la presumpció d'innocència i genera dubtes sobre la imparcialitat del jutgador, ja que l'única finalitat d'aquestes diligències prèvies és trobar una prova improbable que acrediti la responsabilitat penal de la recurrent.

Aquesta part afegeix que la inexistència d'una resolució judicial en aquesta causa, raonada en la necessitat d'una nova comissió rogatòria internacional, comporta la vulneració del seu dret a la defensa, ja que s'està limitant el seu accés al sumari i s'està creant una situació de desigualtat d'armes amb el Ministeri Fiscal.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que declari infringits els drets esmentats de la Constitució, així com els drets dels articles 6.1, 6.2, 8 i 17, entre d'altres, del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, que anul·li l'acte l'objecte de recurs i per extensió la resta de resolucions judicials recaigudes en el marc de la causa DP-570-1/06, i que es reconegui el dret de la recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte d'aquest recurs.

Vuitè

L'1 de desembre del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què, d'acord amb el contingut de l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, ja que no s'hauria esgotat la via judicial ordinària per defensar el dret presumptament lesionat, atès que les pretensions presentades davant el batlle instructor eren susceptibles de recurs d'apel·lació.

Subsidiàriament, considera igualment que, en el fons, el recurs manca de contingut constitucional i, com la Secció d'Instrucció de la Batllia, cita els elements que defineixen el concepte jurídic indeterminat de no raonabilitat de la durada del judici, establerts concretament per la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, i que traslladada en aquest cas concret permet concloure que la durada del procediment no està sent irraonable.

Novè

El 15 de març del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-34-RE, sense efectes suspensius.

Desè

El 2 d'abril del 2012, la representació processal de la recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què dóna per reproduïdes totes les seves al·legacions anteriors que consten en el procediment ordinari i, per extensió, les del procediment d'empara a tots els efectes legals oportuns.

Onzè

L'11 d'abril del 2012, el Ministeri Fiscal, i, el 25 d'abril del 2012, la representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers, van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La recurrent dirigeix el seu recurs d'empara contra l'aute del 31 d'octubre del 2011, de la Secció d'Instrucció de la Batllia "i per extensió contra la resta de resolucions judicials recaigudes en el marc de la causa DP-570-1/06". Al·lega que les resolucions esmentades han vulnerat els seus drets a un procés degut, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable reconeguts en els articles 10.1 i 2 de la Constitució "i en els articles 6&1, 6&2, 8 i 17 entre altres de la Convenció per a

la Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals”. Sosté igualment que les resolucions conculquen el dret a “un tribunal independent e imparcial”, “el dret al respecte de la seva vida privada i familiar” i a “evitar qualsevol abús de llei.”

Abans de precisar l'abast d'aquestes al·legacions, des del punt de vista de l'objecte del recurs d'empara, cal que analitzem l'objecció de procedibilitat formulada pel Ministeri Fiscal segons la qual el recurs seria inadmissible –o, més exactament, caldria desestimar-lo en fase de sentència- ja que, en no haver interposat recurs d'apel·lació davant de l'aute de la Secció d'Instrucció de la Batllia del 31 d'octubre del 2011, que resolva l'incident de nul·litat plantejat contra un aute anterior de la mateixa Secció, la recurrent no hauria esgotat la via judicial prèvia.

Segon

De les actuacions trameses a aquest Tribunal es desprèn amb claredat que, efectivament, la Sra. Nathalie Wilmaers no va recórrer en apel·lació l'aute de la Secció d'Instrucció que resolva l'incident de nul·litat d'actuacions i que ara s'impugna en empara. Sembla clar que davant aquest aute hi havia un recurs d'apel·lació i és incontrovertible que el Tribunal Constitucional, conscient del fet que els tribunals de la jurisdicció ordinària són els garants primers i fonamentals dels drets constitucionals, sempre ha exigit amb especial cura el compliment del requisit de l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional que exigeix l'esgotament de les vies judicials prèvies abans de poder accedir a l'empara constitucional.

Tanmateix, en el cas aquí enjudiciat concorre una circumstància específica que cal tenir molt present a l'hora de decidir si s'ha acomplert o no el requisit esmentat. Ens referim al fet que, com veurem immediatament, l'objecte principal de la demanda és la denúncia de les dilacions, pretesament indegudes, que s'han produït i encara es continuen produint en les actuacions que tenen lloc davant la Secció d'Instrucció de la Batllia i es dona el cas que la recurrent al menys en tres ocasions ja ha formulat els corresponents recursos d'apel·lació davant el Tribunal de Corts al·legant les referides dilacions, demanant l'aixecament de l'embargament i del desbloqueig dels seus comptes corrents i l'arxiu de les actuacions i en les tres ocasions –la darrera el 17 de desembre del 2010- el Tribunal de Corts va desestimar aquestes peticions.

És a dir, la recurrent ha donat l'oportunitat al Tribunal de Corts de pronunciar-se sobre les dilacions i aquest ha negat que fossin indegudes o irraonables. Davant d'aquest fet, sembla excessivament rigorós exigir, novament, després de la denegació de l'incident de nul·litat d'actuacions davant la Batllia, la interposició d'un quart recurs d'apel·lació abans de poder interposar el recurs d'empara en què s'al·leguen dilacions que encara s'estarien produint. Per consegüent, ateses les circumstàncies especials que envolten aquest cas es pot considerar que en aquesta causa concreta s'ha esgotat la via judicial prèvia.

Pel que fa als drets que la recurrent considera vulnerats cal precisar d'entrada que:

Primer, els drets consagrats en el Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals no són drets que es puguin portar com a objecte d'un recurs d'empara, malgrat que els tribunals andorrans, inclòs el Tribunal Constitucional, puguin emprar la doctrina establerta pel Tribunal Europeu dels Drets Humans en interpretar i aplicar els drets d'aquest Conveni quan interpreten i apliquen els drets homònims continguts en la Constitució d'Andorra.

Segon, el dret a la vida privada i familiar, segons hem reiterat en diverses resolucions, és bàsicament un dret de llibertat que en essència pretén garantir un àmbit de privacitat davant d'ingerències externes. De fet, l'article 14 de la Constitució el consagra com a dret "a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar". Doncs bé, en aquest cas la recurrent no aixeca en absolut la càrrega que li correspon de posar de manifest com ha afectat aquest bé constitucional a no patir intromissions l'obertura de les diligències prèvies i la sol·licitud de les comissions rogatòries.

Tercer, la recurrent tampoc aporta arguments per donar suport a la seva afirmació segons la qual la Secció d'Instrucció no és un tribunal imparcial o, segons diu el recurs, un tribunal "independent e imparcial". El dret constitucional a un tribunal imparcial té un contingut molt precís, al qual també hem fet referència en diverses resolucions, i no es pot argumentar la seva vulneració, com fa la recurrent, a partir de meres discrepàncies sobre la manera en què el jutge o un tribunal interpreta o aplica les normes jurídiques, en aquest cas, en la simple afirmació que la Batllia perllonga les diligències prèvies sense cap tipus d'empara legal.

Finalment, és clar que "l'evitació de l'abús de llei" no constitueix per si mateixa el contingut de cap dret susceptible d'empara.

En definitiva, l'objecte d'aquest recurs d'empara queda reduït a l'enjudiciament de la pretesa vulneració dels drets a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable.

En relació amb el dret a la presumpció d'innocència, com hem reiterat en altres resolucions (veg. p. ex. les causes 2011-4-RE, 2010-6-RE i 2009-1-RE), és un dret que protegeix als processats o acusats d'un delictes o d'una falta, tot assegurant que fins que no es declari la seva culpabilitat en un procés públic celebrat amb totes les garanties, cal considerar-los innocents. Aquest principi es tradueix a la pràctica, essencialment, en el fet que la càrrega de la prova per condemnar correspon a l'acusador, mai a l'acusat. Això no significa, però, com és obvi, que els òrgans judicials instructors –i el Ministeri Fiscal-, quan existeixin indicis suficients de delictes, no puguin desplegar l'activitat que els hi ha estat legalment atribuïda de cercar proves sobre els fets i les responsabilitats corresponents i de prendre les mesures cautelars necessàries per tal de permetre i no perjudicar la investigació.

I això és cabalment el que succeeix en aquest cas. Davant d'uns indicis que no es poden titllar d'irraonables, la Secció d'Instrucció de la Batllia va obrir unes diligències prèvies i va autoritzar unes comissions rogatòries d'acord amb una interpretació i una aplicació de les regles processals que de cap manera es poden titllar d'irraonables.

Cal, doncs, desestimar aquesta al·legació de la recurrent.

Cinquè

En canvi, la conclusió respecte de l'al·legació del dret a un judici de durada raonable que, atès el bé constitucional que protegeix, es pot aplicar amb tota naturalitat a la fase prèvia a l'obertura formal del procés i, més concretament, a les diligències prèvies i a les mesures cautelars com ara l'embargament i bloqueig de comptes corrents ha de ser diferent.

A l'hora de precisar el concepte jurídic indeterminat de "durada raonable" al qual al·ludeix l'article 10.2 de la Constitució, aquest Tribunal, de la mateixa manera que els tribunals ordinaris andorrans, aplica els criteris establerts pel Tribunal Europeu dels Drets Humans en relació amb l'article 6 del Conveni i ha considerat que calia tenir present, a banda de la durada global dels processos enjudiciats, la seva complexitat processal, l'actitud processal de les parts i l'activitat desenvolupada pels tribunals.

Des d'aquesta perspectiva, la primera constatació que cal fer respecte del supòsit que aquí ens ocupa és que d'ençà que la Secció d'Instrucció de la Batllia va obrir diligències prèvies contra el Sr. Guy Victor Llansol, el 23 de febrer del 2006, va acordar el control dels comptes bancaris dels quals era titular, en un cas, i apoderat, en l'altre, –aute del 13 de març del 2006- i, finalment, va decretar l'embargament i el bloqueig dels comptes referits -el 10 de maig del 2006-, d'ençà d'aquests autes fins que es va presentar el recurs d'empara –el 8 de novembre del 2011-, havien transcorregut amb escreix més de 5 anys i 6 mesos, i durant aquest període de temps s'havien mantingut obertes les

diligències i embargats i bloquejats els comptes de la recurrent.

Aquesta primera constatació obliga a reconèixer d'entrada que el lapse de temps durant el qual es van mantenir les mesures objecte de recurs va ser objectivament molt dilatat. Cal, per tant, enjudiciar amb deteniment la raonabilitat d'aquesta durada a partir de la triple perspectiva d'anàlisi abans apuntada.

Doncs bé, pel que fa a la complexitat processal del cas, és clar que el tipus d'activitats presumptament delictives que s'investiguen ofereixen serioses dificultats d'indagació; que aquestes dificultats estan agreujades pel fet que la recurrent i els altres implicats no estaven a disposició de la batlle i que les activitats investigades s'haurien desenvolupat en el territori de diversos Estats i haurien requerit la tramesa de comissions rogatòries a França i a altres països.

És evident que, objectivament, aquests fets, sobretot segons quins siguin els acords internacionals que l'Estat implicat hagi signat –o no signat- amb altres Estats, compliquen el procés, el poden retardar i, molt especialment, pel que fa a les comissions rogatòries, fan que la seva prolongació no depengui únicament de l'actuació dels jutges i tribunals de l'Estat sol·licitant, en aquest cas Andorra, sinó que quedi, en part, en mans de les autoritats dels Estats als quals s'han dirigit les comissions.

Tanmateix, aquests fets incontrovertibles, malgrat que s'han de tenir molt presents a l'hora de valorar les dilacions, no poden convertir-se en una excusa universal d'aplicació automàtica i acrítica amb capacitat de justificar, sense més i, en tot cas, qualsevol dilació. Més concretament, pel que fa a les comissions rogatòries, encara que la celeritat en el seu compliment no depengui de la voluntat dels jutges i tribunals andorrans, quan aquests comproven que dins d'un termini raonable no s'obté cap resultat han de posar fi a les dilacions emprant els instruments que sí que estan al seu abast.

En el cas que estem enjudiciant, segons consta en les actuacions, la primera comissió rogatòria es va acordar el 10 de juliol del 2006, es va enviar el 14 de setembre del mateix any i, el 29 de novembre següent, la policia andorrana va emetre un informe després d'efectuar un desplaçament a Perpinyà per consultar els documents pertinents. Fins aquí el procés segueix pautes de durada raonables. El setembre del 2007, la Batllia va autoritzar l'enviament d'una nova comissió rogatòria per tal que la policia andorrana pogués prendre declaració al Sr. Guy Victor Llansol –“cotitular” dels comptes embargats i bloquejats de la recurrent en empara. El 10 de febrer del 2009, –és a dir 1 any i 4 mesos després de l'autorització- la policia andorrana va emetre un nou informe després d'un altre desplaçament a França. El 14 de desembre del 2009, és a dir, quasi un any després de l'informe anterior, la batlle instructora, que reconeix en un aute del mateix dia, que “les anteriors comissions no han aportat cap fet de rellevància per a la investigació en curs”, va autoritzar una nova comissió rogatòria dirigida al Ministeri d'Afers Estrangers de França en la qual sol·licita resposta a sis preguntes concretes relacionades amb les diligències prèvies que se segueixen contra els germans

Llansol. Consta també a les actuacions una carta del 12 de gener del 2010 de la policia andorrana que comunica a la batlle que la comissió rogatòria ha estat enviada a França, Bèlgica, Libèria, Espanya i “a la resta de països” a través de la Interpol. Hi ha també un acusament de recepció dels Estats Units –febrer del 2010- i de França -abril del 2010. Després d’aquesta data no hi cap altre document relatiu als resultats de les comissions rogatòries.

Aquestes dades posen de manifest que, en relació amb les comissions rogatòries, la Batllia, malgrat que no ha tingut una actuació totalment passiva, ha deixat passar llargs períodes de temps sense actuar i sense prendre mesures davant dels retards. Per exemple entre l’informe fruit de la primera comissió rogatòria –novembre del 2006- i la sol·licitud de la segona –setembre del 2007-, passa quasi un any i dos mesos, i es triga a emetre’s l’informe de la policia un any i cinc mesos –febrer del 2009- i, davant la manca de resultats de les anteriors comissions, encara es demana una tercera comissió el desembre del 2009 la qual a dia d’avui –dos anys i mig més tard- no sembla haver obtingut cap resposta.

Certament, la Batllia ha estat activa a l’hora de donar resposta a les reiterades peticions de la recurrent d’aixecament de l’embargament i bloqueig dels comptes i d’arxiu de les actuacions relatives a la recurrent (consten en les actuacions 3 autes de la Batllia en què es desestimen aquestes peticions, i quatre autes més relatius a peticions idèntiques del Sr. Guy Victor Llansol). Tanmateix, el fet que la batlle d’instrucció hagi donat resposta a les peticions d’arxiu de les diligències i d’aixecament de les mesures cautelars no justifica ni mitiga els problemes derivats de no haver adoptat les mesures pertinents per posar fi a unes dilacions que es poden considerar irraonables atesos els temps morts que es van produir al llarg dels anys que duraven les actuacions des del seu inici fins a la petició de la tercera comissió rogatòria, la de desembre del 2009, i la manca d’actuacions que s’observa des d’aquesta data fins a l’actualitat.

No obstant això, per completar el nostre enjudiciament, cal indagar si el nombre de demandes formulades per la recurrent, d’aixecament de les mesures cautelars i d’arxiu de les diligències, ha impedit que la Batllia podés fer front amb més rapidesa a les exigències de celeritat que aquest tipus de mesures i diligències requereix, segons preveu expressament la legislació processal andorrana. Doncs bé, les dades que acabem de descriure no permeten arribar a aquesta conclusió. Ans al contrari, el fet de plantejar durant més de cinc anys tres recursos demanant a la Batllia l’aixecament de les mesures cautelars i l’arxiu de les actuacions no es pot considerar que entorpeixi el procés, ni que existeixi una voluntat dilatòria per part de la recurrent; tot al contrari, demostra que no ha deixat passar el temps sense posar-ho en coneixement de la Batllia tot evitant així presentar una demanda sorpresiva quan les dilacions ja fossin irreversibles.

En aquestes circumstàncies, els més de cinc anys i mig de durada de les mesures cautelars d’embargament i bloqueig dels comptes bancaris i de les diligències prèvies (avui ja més de sis anys) poden considerar-se vulneradors del dret de la recurrent a un judici de durada raonable. I per restablir-la en la integritat del seu dret, a banda de les responsabilitats que poguessin derivar-se del mal funcionament de la justícia, cal declarar que en el termini més breu possible la Secció

d'Instrucció de la Batllia ha de prendre les decisions que estan en l'àmbit de les seves competències per fer cessar la vulneració d'aquest dret, sense que la inactivitat d'autoritats d'altres Estats en relació amb les comissions rogatòries trameses pugui justificar la prolongació de les dilacions.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar parcialment l'empara a la Sra. Nathalie Wilmaers.

Segon

Declarar que s'ha vulnerat el dret de la recurrent a un judici de durada raonable.

Tercer

Comminar la Secció d'Instrucció de la Batllia que adopti, en un termini màxim de sis mesos, les mesures que estan en l'àmbit de les seves competències per fer cessar la vulneració d'aquest dret fonamental.

Quart

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Nathalie Wilmaers, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 de juliol del 2012.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Carles Viver Pi-Sunyer Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrat

Magistrada